

Šachové přátelství

Jak si mohli hrát, když si navzájem nerozuměli?

Olivia Kittermanová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v Německu.

„Slunko svít je v duši mojí dnes!“* zpíval Matvij. Jeho maminka a bratr Tymofij zpívali s ním. Za okny auta byla tma. Ale díky písničce se vše zdálo o trochu světlejší.

Matvij a jeho rodina prožívali období plné obav. Stěhovali se do Německa, protože doma už nebyli v bezpečí. Byli na cestě už dva dny a nyní se blížili k cíli. Biskup zde v Německu je vezl na místo, kde budou moct bydlet.

Matvij byl rád, že jim Nebeský Otec pomohl dostat se bezpečně do Německa. Stýskalo se mu ale po tatínkovi. Ten musel zůstat v jejich zemi kvůli válce. Matvij se o něj moc bál.

Biskup zaparkoval před domem. „Vítejte u mě doma.“

Matvij si vzal batoh a následoval svou rodinu dovnitř. Bylo tam ticho. Biskupova rodina už šla asi spát.

„Můžete bydlet v pokojích Matse a Lore, zatímco budete tady,“ řekl biskup.

„Počkat,“ řekla maminka. „Nemusejí se kvůli nám vzdávat svých pokojů.“

Biskup se usmál. „Udělalj to rádi. Chceme, abyste měli pohodlí.“

Maminka přikývla. „Děkujeme.“

Ráno šli Matvij a Tymofij do kuchyně na snídani. U stolu seděl biskup s chlapcem a dívkou. Nezdáli se být o moc starší než Matvij.

„Toto jsou moje děti Mats a Lore,“ řekl biskup.

„Těší mě,“ řekl Tymofij.

Mats a Lore vypadali trochu zmateně.

„Nemluví tvým jazykem,“ řekl biskup. „Ale jistě se spřátelíte.“

Matvij se zamračil. Jak by se mohli skamarádit, když spolu nemohou mluvit? Měl pocit, že slunko, o kterém předchozí noc zpíval, zmizelo.

Po jídle jim Mats a Lore ukázali hernu. Dvě mladší děti si hráli s nějakými hračkami. Matvij odhadoval, že to jsou mladší sourozenci Matse a Lore.

Mats něco řekl. Znělo to jako otázka, ale Matvij nerozuměl tomu, co řekl. Mats se posadil a otevřel krabičku s kartami. Rozdal je na hromádky. Potom s Lore zvedli své karty. Matvij chtěl hrát také. Nevěděl ale jak!

Mats jednu kartu položil a podíval se na Matvije. Znovu něco řekl.

Matvijovi bylo do pláče. Nechtěl žít v Německu, když nikomu nerozuměl.

Lore řekla něco Matsovi a odběhla do komory. Když se vrátila, položila na zem novou hru.

Matvij tuto hru znal. Dřevěné figurky vypadaly stejně jako ty, co měl doma. Byly to šachy! S tatínkem hrával šachy celé hodiny. Matvij nadšeně přikývl. Tuhle hru hrát uměl.

Lore se široce usmála a začala připravovat figurky. Matvij posunul svého pěšce o dvě políčka a díval se, jak Lore posouvá svého jezdce. Pak Matvij posunul svého střelce k Lorinu jezdcí. Spolu s Tymofijem zajásali. Lore otráveně zabručela, ale usmívala se.

Hráli dlouho. Brzy se smáli. Nerozuměli navzájem tomu, co říkali, ale i přesto se bavili.

Během následujících týdnů objevili další hry, které všichni znali. Venku hráli fotbal s dalšími německými dětmi. Matvij se také naučil několik německých slovíček. Občas chyboval, ale snažil se dál.

Matvijovi se pořád stýskalo po tatínkovi a po domově. Ale byl vděčný, že mu Nebeský Otec pomohl najít si nové přátele. ●

ILUSTRACE: HANNAH LI